

Vooroordelen vertalen

[Jonas Hassen Khemiri](#), zoon van een Zweedse moeder en een Tunesische vader, geboren en getogen in Stockholm, opgeleid in Parijs en bij de VN in New York, heeft in zijn moedertaal Zweeds inmiddels twee romans en een toneelstuk geschreven. *Ett öge rött* en *Montecore* vielen in de prijzen en *Invasion* beleefde twee uitverkochte theaterseizoenen.

Tijdens een chatsessie met lezers van [Le Monde](#) komen zijn soms opvallende taalgebruik en zijn opvattingen over taal en identiteit ter sprake. Zo gebruikt de vijftienjarige hoofdpersoon Halim uit *Ett öga rött** taal in zijn dagboek om een identiteit te construeren. Met opzet stapelt hij spelfout op spelfout en neemt hij een loopje met de grammatica, tot iemand in het boek Arabisch spreekt, dan schakelt hij over op vloeiend Zweeds. In *Montecore* benadert hij het verhaal van een vader vanuit twee invalshoeken met elk een eigen stem: de één modern voorstads-Zweeds, de ander een soort Frans-Zweeds dat in de woorden van Khemiri aan een 'gedrogeerde Strindberg' doet denken.

Khemiri denkt dat werk dat in vertaling wordt uitgegeven, soms, de vooroordelen weerspiegelt die wij van het vaderland of de cultuur van herkomst van de schrijver koesteren. Is dat zo? Kopen uitgeverij de rechten van werk waarvan zij denken dat het aansluit bij het beeld dat lezers van het land van de schrijver hebben? Zetten ze, om Khemiri's voorbeeld aan te houden, Zweedse romans bij vertalers uit die passen in het beeld dat Ingmar Bergman op ons netvlies heeft geprojecteerd?

* In de vertaling van Bertie van der Meij in 2007 bij De Geus verschenen als *Een kameel zonder bult*